

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

L. M.

státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
se sídlem Brno, Příkop 8

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-109743-3/SO-2014

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 23. 6. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-109743-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 31. 12. 2012, č. j. OAM-24930-12/TP-2012, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, předpisů, (dále „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec podal žádost o povolení k trvalému pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
2. Žadatel podal dne 7. 11. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Dne 31. 12. 2012 správní orgán usnesením zastavil řízení o této žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. S tím, že žadatel na území České republiky pobýval na základě trvalého pobytu za účelem sloučení v občanem České republiky s platností od 11. 12. 2006 do 16. 3. 2012. V době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu žadatel pobýval na území České republiky na základě uděleného výjezdního příkazu s platností od 1. 11. 2012 do 29. 11. 2012. Správní orgán s odkazem na § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že žadatel nebyl tak oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 téhož zákona.
3. Proti citovanému usnesení podal následně žadatel odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015.
4. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. poukázal na ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a dovodil, že z tohoto ustanovení je zřejmé, že výjezdní příkaz opravňoval odvolatele k provedení neodkladných úkonů a úkonů směřujících k vycestování z území. Odvolatel nebyl oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu na území. Přechodný pobyt na základě výjezdního příkazu nelze podřadit pod pobytová oprávnění uvedená v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. 8 As 119/2012-32 a č. j. 9 As 81/2013-27).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-109743-3/SO-2014.
6. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a tvrdil, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho odvolací argumentací.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalobce v odvolání tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza nad 90 dnů podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. K této argumentaci se žalovaný neměl vyjádřit.
8. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 26. 8. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Odmítnul žalobní námitky jako nedůvodné a tvrdil, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem.
9. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce svou původní žádost o nařízení jednání k předvolání soudu ze dne 19. 1. 2018 sdělil dne 23. 1. 2018, že již nepožaduje ústí jednání. Žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřil.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. *Podle § 50 odst. 3 zákona o pobytu, ve znění platném v rozhodné době, výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.*
12. Podle rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. května 2014, č. j. 57 A 40/2013 – 48, znění § 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jasně vymezuje prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází, a tím je pouze provedení neodkladných úkonů a následně samotné vycestování. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi "neodkladnými úkony" jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je vycestování z území ČR, tedy např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR apod.
13. *Podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu, ve znění platném v rozhodné době, pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2013, č. j. 8 As 119/2012-32, nikoli každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zakládá možnost legálně setrvat na území. Domněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.
15. *Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době rozhodné, žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu, na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu 2), 3a) nebo během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.*
16. *Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době rozhodné, usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
17. V inkriminované věci bylo prvostupňovým rozhodnutím č. j. č. j. OAM-24930-12/TP-2012 podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podané dne 7. 12. 2012, když tak učinil v době, kdy k tomu nebyl oprávněn.
18. Žalobce v podané žalobě uplatnil jedinou námitku, a to v jeho případě byly splněny zákonně podmínky pro kladné vyřízení žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť v době podání žádosti pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza nad 90 dnů podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, a že k této argumentaci se žalovaný vůbec nevyjádřil.
19. Žalovaný správní orgán k této námitce dne 26. 8. 2015 uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem.
20. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 15. 11. 2012 rovněž žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny. Řízení o této žádosti bylo zastaveno usnesením Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, ze dne 29. 1. 2013, č. j. OAM-72434-5/DP-2012, podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Neboť cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. Toto usnesení nabylo právní moci dne 17. 7. 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

21. Z uvedeného vyplývá, žalobce dne 7. 11. 2012 i dne 15. 11. 2012, tedy ve dny podání obou dvou žádostí, pobýval na území České republiky v režimu výjezdního příkazu, který byl udělen s platností od 1. 11. 2012 do 29. 11. 2012.
22. K podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na ministerstvu podle § 69 odst. 5 tak nebyl oprávněn, protože na území České republiky nepobýval ani na dlouhodobé vízum, ani na povolení k dlouhodobému pobytu, ani na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Oprávněnost k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69 zákona o pobytu cizinců je však jednou z podmínek předpokládaných § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Nadto, žalobce nečinil sporným tvrzení správního prvního orgánu o tom, že s ním bylo dne 16. 10. 2012 zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění z území členských států Evropské unie, a že z azylové evidence a jím předložených dokladů vyplývá, že není manželem potažmo ani otcem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním předpise.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z informačního systému zjistil, že žalobce současně s podáním žádosti o povolení dlouhodobého pobytu podal téhož dne 7. 11. 2012 rovněž žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (č. j. OAM-593/ST-2012). Nicméně této žádosti nebylo vyhověno z důvodu nesplnění požadavků podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona a rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2012.
24. Žalobce tedy dne 7. 11. 2012, resp. dne 15. 11. 2012, v den podání všech tří žádostí, pobýval na území České republiky v režimu výjezdního příkazu. K podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na ministerstvu podle § 69 odst. 5 tak nebyl oprávněn, neboť na území České republiky nepobýval ani na dlouhodobé vízum, ani na povolení k dlouhodobému pobytu, ani na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu. Oprávněnost k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69 zákona o pobytu cizinců je však jednou z podmínek předpokládaných § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákona pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů. Nadto, žalobce nečinil sporným tvrzení žalovaného správního orgánu o tom, že o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území bylo pravomocně rozhodnuto dne 24. 11. 2012, tedy přede dnem 29. 11. 2012 - posledním dnem lhůty stanovené ve výjezdním příkazu opravňujícího žalobce k setrvání na území České republiky. Nebyl tak splněn ani druhý předpoklad daný § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy to, že o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území. Z toho důvodu tak nemohl být uplatněn ani režim plynoucí z § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.
25. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *expressis verbis* stanoví, že výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území. Zákonodárce tak jasně vymezil prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází, a tím je pouze provedení neodkladných úkonů a následně samotné vycestování. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi „neodkladnými úkony“ jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je vycestování z území České republiky. Zákonodárce takto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

formulovaným zněním ustanovení § 50 odst. 3 měl zjevně na mysli obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění ČR apod. Nicméně za úkon směřující k vycestování z České republiky nelze považovat podávání žádosti za účelem prodloužit si pobyt na území České republiky, jak se tomu stalo v případě žalobce.

26. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí s odvolací námitkou žalobce, byl sice stručný, avšak dostatečně jasný a srozumitelný. V inkriminované věci bylo na žalobci, aby si střežil svoje práva ve smyslu klasické římské právní zásady *Vigilantibus iura scripta sunt* (právo přeje bdělým, nechť každý si střeží svá práva).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.